

Dopis (smyšlenému) vnoučeti

Milá Veroniko,

přestože je ti „pouhých“ sedm let, víš že mojí největší zálibou je kromě procházek s tebou, sestavování rodokmenů blízké i vzdálené rodiny. O tom jsem snil už od svých třiceti let a nová doba s internetem a dalšími vymoženostmi mi to usnadnila. Víš i to, že výsledky bádání se snažím poté zachytit v Kronikách. Zjistil jsem totiž, že příběhy předků, popis místa, kde žili a zachycení doby, ve které žili, je pro blízkou i širokou rodinu to nejzajímavější. Napsal jsem proto historii předků mého otce, tvého pradědy Zdeňka Šedivého, v Kronice rodu Šedivých ze Sedlce u Lanžova. Zároveň i historii předků mé matky, tvé prababičky, Věry Šedivé, v Kronice rodu Kábrtů původem ze Lhoty u Nahořan. Obě jsem uložil na webové stránky <https://www.narodnikronika.cz/>. Tím samozřejmě nechci končit, víš že na tomto světě chci žít nejméně do devadesátky. Ale po tomto úvodu ti chci napsat, k čemu jsem při genealogických bádáních a sepisování Kronik dospěl.

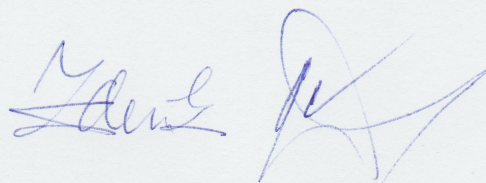
Prvním poznáním bylo rozšíření zeměpisných znalostí. Mám, ať již soukromě nebo služebně, procestovanou téměř celou vlast. Vlastí míním nejenom Česko, ale i Slovensku, protože jsem se v Československu narodil a prožil 37 let. Avšak teprve při zpracování rodokmenu jsem zjistil, že ta důležitá vesnička Lhota u Nahořan je dva kilometry od hlavní silnice, kterou často jezdím a o jejíž existenci jsem neměl ani ponětí, stejně jako o existenci Sedlce u Lanžova. A to nemluvím o dalších místech, především v Královéhradeckém kraji. Nešlo však jenom o rozšíření zeměpisných znalostí. Tím, jak jsem objevoval své kořeny, se moje láska k vlasti stala ještě silnější.

Druhým poznáním byla hrdost na mé předky. V případě, že jsem objevil v jejich životě něco, na co asi hrdí nebyli ani oni, nesoudím je, ani neodsuzuji, protože vím, jak je život někdy složitý. Ale v drtivé převaze to byli lidé, kteří se živili prací svých rukou nebo hlav. Proto jsem se smál dotazům, zdali jsem mezi svými předky nenarazil na nějakého šlechtice. Ani bych tomu nebyl rád, protože při studiu historie jsem zjistil, jak některé rody přišly po bitvě na Bílé hoře ke svým majetkům. O této osudové bitvě se budeš v dějepise jistě učit.

Třetím poznáním pak byla hrdost na můj národ a na to, že jsem Čech, nebo lépe řečeno, tu hrdost jsem si ještě více uvědomoval. Víš, občas je našemu národu podsouváno, ať už zvenčí nebo přímo z jeho středu, že jsme národ malý, nevýznamný. A někdy také, že nemáme být hrdi například na dobu husitství. Popřípadě, že rok 1968 byl jenom soubojem politiků, a ne vzepětím hrdého národa a vzepětím jeho touhy po svobodě. Jsem přesvědčen, že jsme vesměs národ, který sestává ze slušných, pracovitých a chytrých lidí, vybavených kromě odborných znalostí i zdravým selským rozumem. A co víc, na rozdíl od jiných, větších národů, jsme ve své historii neobsazovali cizí území, nedělali jsme otroky z lidí jiné rasy, nebohatli jsme z bohatství zámořských kolonií ani jsme nevyhlazovali jiné národy nebo rasy.

Moje milá vnučko Veronika, vím, že dnes ještě neporozumíš všemu, co jsem ti napsal, ale později, až budeš starší, postupně pochopíš, o čem jsem ti dnes psal. V případě, že můj dopis někam založíš nebo ztratíš a budeš si ho chtít v budoucnu znovu přečíst, najdeš ho na webových stránkách uvedených v úvodu tohoto dopisu.

Tvůj milující děda

P.S. Kdybys mi chtěla napsat také dopis, přikládám svoji celou adresu.

Ing. Zdeněk Šedivý
Bratří Čapků 65
542 32 Úpice
e-mail: sedivy.zd@seznam.cz
mobil: +420 731 463 181